

Igrač

Pridobljeno iz Wikivira, dne 08/21/18

Izdano: *Slovenski narod* 8. november 1874 (7/256), 1–2.

Viri: [dLib 256](#)

To delo je v **javni lasti**, ker so avtorske pravice potekle.

Dovoljenje: Po [Zakonu o avtorskih in sorodnih pravicah](#) (59. člen) trajajo avtorske pravice še 70 let po avtorjevi smrti.

 Za anonimna in psevdonimna dela (kadar ni mogoče nedvoumno ugotoviti avtorja) trajajo 70 let po zakoniti objavi dela (61. člen).

Stopnja obdelave: To besedilo je pregledalo več urejevalcev in je brez tipkarskih in slogovnih napak.

Izvozi v formatu: [epub](#) [mobi](#) [pdf](#) [rtf](#) [txt](#)

Smrtna tihota vlada po ulicah. Svetilnice medlo obsevajo kámene, katere je bila porosila megla. Naenkrat zaškripljejo majhena vratica. Neki mož plane kakor besen na ulico, prikrivaje si z obema rokama obličje. Iz hiše se zdaj začuje zamolkel vrišč.

— Še en trenotek — vratica so se zaprla — in mož tava ves obupen v noči.

Na hišnem ogálu se ustavi. Pogleda proti nebu, — iz žepa potegne samokres ter napne petelin.

»Kaj počenjate?« otel glas zakliče za njim.

Nagovorjeni se stresne; pred njim stoji starček, čegar blede obličje čarobno obseva svetilničina luč.

»Pustite me pri miru, prosim!«

»Ali ste igrali?«

»Ako veste, zakaj še vprašujete!«

»In ste zaigrali —«

»Dà, vse! — Vi ste mi nadležnejši, nego moja lastna vest.« —

»Mladi mož, smilite se mi v resnici, in vaše obličje me nekako zanimiva.« —

»Izgubljen sem« —

»Ker denarja več nimate? Imovina sama na sebi ne osrečuje, in izguba sama tudi ne

pogublja.«

»A jaz nijsem zaigral svojega, temveč meni izročeni denar; zločinec sem; véšala in ječa me čakate.«

»V resnici, prav strašno. Koliko pa ste imeli denarja?«

»Dvajset tisoč goldinarjev.« —

Starčeve oči se zabliskno, kot dve ognjeni krogli, njegov pogled je uprt v nesrečnega igrača.

»Gledal sem vas ko ste hazardirali, a vi me niste opazili, zastonj sem vas sè svojimi pogledi hotel opoméniti na protečo nesrečo.« —

Mladenič zdaj jame gorko poljubovati neko svetinjo.

Starec jo pogleda.

»Nesrečni! kde si dobil to podobo?«

»Uboga mati!« vzdihuje mladenič.

Starec vse svoje moči zbere ter jame pripovedovati:

»Poznal sem to ženo. Njen mož je bil tudi smél in strasten igrač, kateri je svoj in njeni denar v eni noči zapravlil in se poslednjič celó ločil od nje. Potem pa je noč in dan mislil, kako bi zopet priigral zapravljeni denar. Na zadnje je bil vendar iz mislil si pravo, in priigral je v ene noči zopet toliko, kar je bil prej zapravlil. Povrnol je svoje ženi ves denar, a na boga zaprisegel, da si hoče, ako bi še kedaj igral, s kroglo okončati svoje živénje. Zvest je ostal prisegi in odslej si je služil pošteno svoj kruh.«

»Za boga!«

»Moj sin, moj Konrad!« nadaljuje starec »dedič moje strasti, odpusti hudobnežu, ki je živénje tvoje matere ostrupil. Konrad, namenil sem si bil, da bi me ti nikoli ne poznal, hotel sem popolnem izbrisati svojo pregreho, jaz nesrečni!«

Oče in sin se objameta.

»Daj mi tvoj samokres, jaz ga hočem imeti. Vsaj je to jedina moja zahteva od tebe, odkar si živ, kajti zapustil sem te bil, ko si stoprv štel dve leti.«

Konrad stori po zahtevanji.

»Pojdi v svoje stanovanje, jutri ob 9. uri se zopet vidiva!«

Konrad odhiti v temno stransko ulico.

Starec pa potrka na mala vratica, ter kmalu izgine tija odkoder je bil prišel.

Vzdaniilo se je. Solnce je zmerom više plulo na nebu.

Ura je bila deveto.

Konrad je hodil po svojeji sobi sem ter tija, — bil je zelo nemiren.

Zdajci nekedo potrka. — Starec vstopi.

»Na, tu vzemi, zaigrani pa zopet priigrani denar. — Dvajset tisoč goldinarjev, — z ljubezni do tebe sem še enkrat igral, — bodi zdaj zopet miren — in moja nesreča naj ti bode podučilo, da ne greš zopet svoje sreče poskušat k zelenej mizi. — Zdravstvuj!«

— »Zdaj moram zadostiti svojeji prisegi!« —

»Oče!« vzklikne Konrad ves osupnen in prestrašen, hoteč starca zadržati, da ne odide — v pogubo.

A ta se mu lahko izmuzne iz rok ter plane iz sobe.

V veži se kmalu potem začuje strel. —

Sin najde očeta ležečega v krvi, in — mrtvega.

Po celem mestu pa se je še tistega dne raznesla novica, da si je nekov tujec, kateri je prejšnjega večera priigral 20.000 gld., samovoljno končal živénje.

Posl. V. E.

About this digital edition

This e-book comes from the online library [Wikisource](http://wikisource.org)^[1]. This multilingual digital library, built by volunteers, is committed to developing a free accessible collection of publications of every kind: novels, poems, magazines, letters...

We distribute our books for free, starting from works not copyrighted or published under a free license. You are free to use our e-books for any purpose (including commercial exploitation), under the terms of the [Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 Unported](http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)^[2] license or, at your choice, those of the [GNU FDL](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)^[3].

Wikisource is constantly looking for new members. During the realization of this book, it's possible that we made some errors. You can report them at [this page](#)^[4].

The following users contributed to this book:

- Mateja2
- Rocket000
- Boris23
- PatríciaR
- Dbc334
- AzaToth
- Bromskloss
- Ftiercel
- Tene~commonswiki
- Sarang
- Bender235
- KABALINI

-
1. [↑ http://wikisource.org](http://wikisource.org)
 2. [↑ http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0](http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)
 3. [↑ http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)
 4. [↑ http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium](http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium)